

Een bronzen zomerdag vond me maanden later op weg naar een badplaats, waar ik een pension bespreken zou, in een oude stad. Daar in de winkelstraat ontmoette ik haar. Ze was alleen en stond voor een winkel. Wat is er in die enkele seconden in me omgegaan! Mijn eerste aandrift was haar aan te spreken. Slechts twintig meter scheidde haar en mij. Op dat oogenblik wist ik, de weegschaal van mijn lot in handen te hebben. Ik aarzelde en vond haar het volgende oogenblik niet meer.

Als een slaapwandelaar heb ik het uur doorleefd, dat vóór het vertrek van de tram verlopen moest. Voor alle eeuwigheid had ik het spel verloren.

Toen ik in den tramwagen de oogen opsloeg zat ze tegenover me. Haar houding was zoo ongedwongen, dat dit me op slag rustig stemde. Ik keek haar aan, zij mij en haar blik drukte evenmin verrassing uit als de mijne haar den indruk kan hebben geleerd, door haar verschijnen dien eersten zonnedag op mij gemaakt.

Met een vond ik de makkelijke woorden voor een door de uiterlijke omstandigheden gegewettigd onderhoud. Zij was naar dezelfde plaats onderweg en het ware op zijn minst onhoffelijk geweest, zoo ik haar niet mijn geleide aangeboden had, indien zij die mij zeer vertrouwde streek wenschte te verkennen. We onthielden ons van zinspelingen op persoonlijke omstandigheden. Wel zei ze, aldoor op reis te zijn zonder in onderdeelen af te dalen, welke mij koud zouden gelaten hebben, want van het eerste oogenblik af droeg ik haar een gehechtheid toe, die afstand onontbeerlijk maakte.

Ze was zeer blond en rank met koele, grijsblauwe oogen en gedroeg zich met het gemak van een vrouw, die gewoon is zelfstandig op te treden. Haar spreken was helder, spottend en beknopt. Ik begeleidde haar naar heur hotel en nam mijn intrek elders om den schijn te mijden.

Op het terras aan zee heb ik haar opgewacht en ik dacht, hoe vreemd het was, den naam niet te kennen van eene, mij zoo nabij en tegelijk zoo ver. Ik stelde een wandeling voor langs zee door den donkeren stormnacht en zij liet zich voeren.

Door het duister misleid, geraakten we bij snel rijkenden vloed op een zandplaat, vanwaar we alleen door het water wadend hebben kunnen ontsnappen. Onze stemmen vlogen als blinde vogels boven het ruischen uit. Nu ik dit alles me weer te binnen breng, begrijp ik, hoe ongelooflijk dit toeval anderen moet schijnen. Zoo sterke werking was die eerste maal van haar stem uitgegaan, dat deze samenloop van omstandigheden me nauwelijks bewust werd.

Dien nacht stonden we als kinderen voor de eeuwigheid. We leken te stoeien, maar ons doen had de plechtigheid van ritueele gebaren. Voor een oogenblik aan den tijd ontsnapt, openden zich voor ons alle mogelijkheden. Wind en golven speelden met ons hun zorgeloze spel.